

Китоби Дониёл — Саду ҳаштоду чаҳорум

Шанбе ва Таҷассум: санғҳои асосии раванди мӯҳргузории Миллеритӣ

Jeff Pippenger

2024-04-14

Имтиҳони ниҳой барои насли Миллерӣ, ки дар раванди озмоиш ноком монд, дар соли 1856, бо расидани нури афзуда бар «ҳафт замон»-и Ибодатномаи Левизода бисту шаш, оғоз ёфт. Аз соли 1856 то 1863 паёми Лоудикия давраи ниҳии замонро дар доираи он даврае нишон медод, ки бо расидани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 оғоз шуда буд. Он давраи замон бо оятҳои сездаҳ то понздаҳи боби ёздаҳуми Дониёл тасвир шудааст.

Он давраи вақт на танҳо ба василаи он оятҳо, балки ҳамчунин ба воситаи таърихе, ки он оятҳо ба иҷро расонд, ва низ ба василаи шаҳодати ҷуғрофиёии Паниум, ки ҳамон Қайсарияи Филиппус аст, тасвир мегардад. Қайсарияи Филиппусро Масеҳ қасдан андаке пеш аз салиб дидан кард, ва салиб рамзи қонуни рӯзи якшанбе аст, ки он бо ояти шонздаҳ ифода шудааст. Дар 22 октябри соли 1844 Шери қабилаи Яҳудо таълимоти рӯзи шанберо дар нури махсус муайян сохт. Сипас, дар анҷоми он раванди озмоиш Ё афзоиши донишero бар «ҳафт замон» чорӣ намуд, ва «ҳафт замон»-и Ибодатнома боби бисту шаш таълимоти рӯзи шанбе мебошад. Ин ҳамон ҳукми рӯзи шанбеи оромии замин аст, ки мувозии бевоситаи ҳукми рӯзи шанбеи оромии одамон мебошад. Пешгӯии замони ду ҳазору панҷсаду бист сол ва ду ҳазору сесад сол ҳар ду дар 22 октябри соли 1844 ба поён расиданд.

Давраи ниҳии раванди озмоиш, аз соли 1856 то 1863, ваҳӣи бузургтари Шанбе буд, ки дар оғози раванди мӯҳргузорӣ ва озмоиш дар нури махсус қарор дода шуда буд. Таърихе, ки бо иҷрои оятҳои сездаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст, давраи озмоишро ифода менамояд, ки дар он мӯҳри Худо барои абадиёт бар саду чилу чор ҳазор нақш карда мешавад. Дар он таърих ду ҷӯби Ҳизқиёл ба ҳам пайваста мешаванд. Пайвастании ду ҷӯб иттиҳоди Илоҳият бо инсониятро ифода мекунад, ва таълиме, ки дар он таърих дар нури махсус медурахшад, таълими таҷассум аст.

Аз ин сабаб, вақте ки Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ Масеҳро ҳамчун Писари Худо шинохт, ӯ эътироф мекард, ки Масеҳ, ҳамчун Писари Худо, табиати дугонаи Ёро ифода менамуд: Ё Писари илоҳии Худо буд, ки бар Худ ҷисми башариро гирифта буд ва бо ин амал Писари одам гардида буд.

«Вақте ки шогирдон навиштаҳои пешгӯиро, ки дар бораи Масеҳ шаҳодат медоданд, меомӯхтанд, онҳо ба мушорикат бо Илоҳият оварда мешуданд ва Ёро мешинохтанд, ки ба осмон сууд карда буд, то қореро, ки бар замин оғоз намуда буд, ба анҷом расонад. Онҳо дарк карданд, ки дар Ё донише сокин аст, ки ҳеҷ инсоне, бе мадади амали илоҳӣ, наметавонад онро фаҳмад. Онҳо ба ёрии Ё муҳтоҷ буданд, ки подшоҳон, анбиё ва одилон дар бораи Ё пешгӯӣ карда буданд. Бо ҳайрат онҳо тасвирҳои пешгӯёнаи ҳислат ва қори Ёро борҳо меомӯхтанд ва аз нав меомӯхтанд. То ҷӣ андоза торикона онҳо Навиштаҳои пешгӯиро фаҳмида буданд! то ҷӣ андоза суғур буданд дар дарки он ҳақиқи

бузурге, ки дар бораи Масеҳ шаҳодат медоданд! Вақте ки ба Ё дар хори Ё менигаристанд, ҳангоме ки Ё чун инсон дар миёни одамон роҳ мерафт, онҳо рози тачассум ёфтани Ё, табиати дугонаи зоти Ёро нафаҳмида буданд. Чашмони онҳо баста нигоҳ дошта шуда буданд, то ки илоҳиятро дар инсоният ба таври комил нашиносанд. Аммо пас аз он ки аз ҷониби Рӯҳулқудс мунаввар гардонида шуданд, ҷи гуна орзуманд буданд, ки Ёро боз бинанд ва худро назди пойҳои Ё гузоранд!» «Орзуи асрҳо», 507.

Аз 22 октябри соли 1844 то соли 1863 давраи муҳр зада шудани саду чилу чор ҳазорро ифода мекунад. Он давра аз он оғоз ёфт, ки шанбе дар миёни ҳақиқатҳое, ки дар замони муҳргузорӣ кушода мешаванд, ҳамчун ҳақиқати махсус таъкид гардид. Он давра аз садо додани карнаи ҳафтум оғоз ёфт, ки муайян месозад, кай сирри Худо бояд ба анҷом расонида мешуд.

Лекин дар айёми садои фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки Ё ба навохтан оғоз намояд, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки Ё ба бандагони Худ — анбиё — эълон намудааст. Ваҳй 10:7.

Фариштаи ҳафтум ҳамчунин войи сеюм аст, зеро муҳргузорӣ дар он марҳалаи таърих ба амал меояд, ки дар он ҷанги Ислон ғайб аст. Агар адвентизми миллерӣ дар даврае, ки пас аз 22 октябри соли 1844 фаро расид, содиқ мемонд, Ислон, ки 11 августи соли 1840 боздошта шуда буд, озод мегашт.

«Агар адвентистҳо, пас аз ноумедии бузурги соли 1844, ба имони худ устувор мемонданд ва яқдилона аз пайи роҳнамоии ошкоршудаи Худо мерафтанд, паёми фариштаи сеюмро қабул намуда, онро бо қудрати Рӯҳулқудс ба ҷаҳон мавъиза мекарданд, онҳо наҷоти Худоро медиданд; Худованд бо кӯшишҳои онҳо ба таври пурқувват амал мекард, кор ба анҷом мерасид, ва Масеҳ то ин вақт омада буд, то қавми Худо барои гирифтани мукофоти онҳо қабул намояд. Аммо дар давраи шубҳа ва номуайяние, ки пас аз он ноумедӣ ба амал омад, бисёре аз имондорони адвентӣ аз имони худ рӯй гардониданд.... Ҳамин тавр, кор боздошта шуд, ва ҷаҳон дар торикӣ бокӣ монд. Агар тамоми ҷисми адвентистӣ бар аҳкоми Худо ва имони Исо муттаҳид мешуд, таърихи мо то ҷи андоза фарқкунанда мебуд!» Evangelism, 695.

Дар 22 октябри соли 1844 карнаи ҳафтум ба садо додан оғоз кард ва карнаи Юбилей низ ба садо додан оғоз намуд.

Ва ту барои худ ҳафт шанбеи солҳоро бишмор, ҳафт бор ҳафт сол; ва муддати ҳафт шанбеи солҳо барои ту чихилу нӯҳ сол хоҳад буд. Пас, дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум бигзор карнаи юбилей садо диҳад; дар рӯзи кафорат шумо карнаро дар тамоми замини худ ба садо оваред. Ва соли панҷоҳумро муқаддас шуморед, ва дар тамоми замин барои ҳамаи сокинони он озоидро эълон кунед: он барои шумо юбилей хоҳад буд; ва ҳар кас ба мулки худ баргардад, ва ҳар кас ба ҳонадони худ баргардад. Ибодат 25:8–10.

Вақте ки вақти муҳргузории саду чилу чор ҳазор оғоз меёбад, карнае садо медиҳад, ки нишон медиҳад ҷанге, ки Ислон ба анҷом расонидааст, фаро расидааст, ва карнае низ ҳаст, ки барои онҳое, ки ғуломони гуноҳ будаанд, озоидро эълон мекунад. Як карнай таърихи

беруниро муайян месозад, ва дигаре тачрибаи дарунии он қавми аҳдии рӯзҳои охирро ифода менамояд. Ғуломии онҳо он гоҳ бардошта мешавад, ки инсонияти онҳо бо Илоҳияти Ё барои абадият пайваст гардад. Сатр бар сатр, он ду карнай як Карнай мебошанд, зеро карнаи Юбилей танҳо дар Рӯзи Каффорат дамида мешавад, ва Рӯзи Каффорат он гоҳ оғоз меёбад, ки карнаи ҳафтуми войи сеюм садо медиҳад. Таълимоте, ки дар ҳаракати Миллерӣ ҳар ду карнайро намояндагӣ мекард, нури Шанбе буд. Нуре, ки дар ин рӯзҳои охир ҳар ду Карнайро намояндагӣ мекунад, таълимоти таҷассум аст. Сатр бар сатр, Шанбе ва таълимоти таҷассум як таълимотанд.

Эътирофи Петрус Масехро, ҳамчунин Писари Худоро, муайян кард. Масех Писари Худост. Масех Офаридгорест, ки аз ҷониби шанбе намояндагӣ мешавад.

«Павлус ҳаргиз Масехро дар он ҳангом, ки Ё бар замин зиндагӣ мекард, надида буд. Албатта, ӯ дар бораи Ё ва аъмоли Ё шунида буд, вале наметавонист бовар кунад, ки Масехи ваъдашуда, Офаридгори ҳамаи оламҳо, Бахшандаи ҳамаи баракатҳо, бар замин ҳамчун танҳо як инсон зоҳир хоҳад шуд». *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Шанбе Офаридгорро муайян месозад, ва он Офаридгор ҳамон Масехе буд, ки Петрус Ёро муайян кард. Писари Худо, ки Петрус Ёро муайян кард, ҳамон Касест, ки бо ҷисми инсонӣ муттаҳид шуд, то Писари Одам гардад. Писари Худо таҷассумро ифода мекунад.

«Масех ба мардону занон қудрат овард, то ғолиб оянд. Ё ба ин ҷаҳон дар сурати инсон омад, то дар миёни одамон чун инсон зиндагӣ кунад. Ё ӯҳдадорихои табиати инсониро бар Худ гирифт, то озмуда ва имтиҳон карда шавад. Дар инсонияти Худ Ё шарикӣ табиати илоҳӣ буд. Дар таҷассум ёфтани Худ Ё ба маънои нав унвони Писари Худоро соҳиб шуд. Фаришта ба Марям гуфт: “Қудрати Ҳаққи Таоло бар ту соя хоҳад афканд; бинобар ин низ он Мавлуди Муқаддас, ки аз ту таваллуд хоҳад шуд, Писари Худо хонда хоҳад шуд” (Луқа 1:35). Дар ҳоле ки Ё писари инсон буд, Ё ба маънои нав Писари Худо гардид. Ҳамин тавр Ё дар ҷаҳони мо истод — Писари Худо, вале аз рӯи таваллуд бо насли башар пайваста.» *Selected Messages*, book 1, 226.

Дар Қайсарияи Филиппӣ, эътирофи дучонибаи Петрус намояндагии яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор нафарро мекард, ки дарк менамоянд, ки Исо Масех, Писари Худо аст, ва ҳамчунин таълимоти рӯзи шанбееро, ки дар соли 1844 равшан гардонида шуд, дар баробари таълимоти таҷассумро, ки дар рӯзҳои охир шинохта мешавад. Нури ин ҳақиқати дучониба дар оғоз ва анҷоми давраи мӯҳрғузурӣ кушода мегардад, чунонки таърихи мӯҳрғузурӣ аз 22 октябри соли 1844 то 1863, ва таърихи ду овози боби ҳаждахуми Ваҳй бар он шаҳодат медиҳад.

Ҳам дар хати Миллеритии чараёни мӯҳрғузурӣ, ва ҳам дар хати нубувватии мӯҳрғузурӣ дар Ваҳйи ҳаждах, дар ҳуди охири он давра озмоише вучуд дорад, ки дар он як гурӯҳ ҳамчун бокирагони аблаҳ ошкор мегардад, чунон ки дар солҳои 1856 то 1863 чунин буд, ва гурӯҳе ҳамчун бокирагони оқил аз моҳи июли 2023 то қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ошкор мегардад. Он давраи ниҳонӣ озмоиш оғози он давраро такрор мекунад. Ҳамон фариштае ки 11 сентябри 2001 нозил шуда буд, дар соли 2023 ҳамчун Микоил омад, то мурдагонро ба

ҳаёт бихонад: баъзеро ба ҳаёти ҷовидонӣ ва баъзеро ба марги ҷовидонӣ. Вақте ки Ё омад, қавми Худро ба сӯи асосҳо бозгардонд. Баъзеҳо аз рафтани дар роҳҳои кӯҳан сарпечӣ мекунанд, баъзеҳо дар роҳҳои кӯҳан роҳ мераванд. Баъзеҳо ба садои қарнаӣ гӯш медиҳанд, баъзеҳо аз шунидан саркашӣ мекунанд.

Ҳамин тавр меғӯяд Худованд: «Дар роҳҳо биистед ва бингаред, ва дар бораи роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи неқӯ кучост, ва дар он қадам занед, ва барои ҷонҳои худ осоиш хоҳед ёфт». Вале онҳо гуфтанд: «Дар он қадам нахоҳем зад». «Ва низ бар шумо посбонон гузоштам, ки мегуфтанд: “Ба садои қарнаӣ гӯш фаро диҳед”. Вале онҳо гуфтанд: “Гӯш фаро нахоҳем дод”». Ирмӣ 6:16, 17.

Пайёме, ки бо сурнае, ки посбонон менавонданд, муаррифӣ мешавад, дучониба аст. Он сурнаи ҳафтуми Ислом ва сурнаи юбилеи раҳӣ аст. Он пайёми иттиҳоди Илоҳият бо инсоният аст, ки ба воситаи сирри таҷассум ба анҷом мерасад, ва ҳислатеро ба вучуд меоварад, ки барои мӯҳри Худо, ки шанбе аст, омода шудааст. Пайём, қор ва шароите, ки бо он давраи ниҳонии мӯҳргузори вобастаанд, ки дар моҳи июли соли 2023, бисту ду сол пас аз 2001, оғоз ёфт, бо оятии сездаҳ то понздаҳи боби ёздаҳуми Дониёл ва бо сафари Масеҳ ба Қайсарияи Филиппӣ дар боби шонздаҳуми Матто муаррифӣ мешавад.

Дар масали даҳ боқира, ҳамаи боқираҳо дар вақти таъхир ҳама рафтанд. Исо ба шогирдонаш гуфт, ки Лаъзор ҳобидааст.

Ин суҳанонро гуфт; ва баъд аз он ба онҳо гуфт: «Дӯсти мо Лаъзор ҳобидааст; лекин Ман меравам, то ӯро аз ҳама бедор кунам». Он гоҳ шогирдонаш гуфтанд: «Худовандо, агар ӯ ҳобида бошад, шифо хоҳад ёфт». Аммо Исо дар бораи марги ӯ суҳан мегуфт; вале онҳо пиндоштанд, ки Ё дар бораи ором гирифтани дар ҳама суҳан меғӯяд. Пас Исо ба онҳо ошкоро гуфт: «Лаъзор мурдааст». Юҳанно 11:10–14.

Дар охири бисту як рӯз, Дониёл рӯёро дид, ва ӯ дар ҳоби амиқ буд.

Ва ман, Дониёл, танҳо рӯёро дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, рӯёро надиданд; лекин ларзаи азиме бар онҳо афтод, ба тавре ки гурехтанд, то худро пинҳон намоянд. Бинобар ин ман танҳо мондам, ва ин рӯёи азимро дидам, ва дар ман ҳама қуввате намонд; зеро зебоии ман дар ман ба ғасад табдил ёфт, ва ман ҳама қуввате нигоҳ надоштам. Аммо овози суҳанони ӯро шунидам; ва ҳангоме ки овози суҳанони ӯро шунидам, бар рӯи худ ба ҳоби амиқ афтадам, ва рӯям сӯи замин буд. Дониёл 10:7–9.

Ду шохиди боби ёздаҳуми Ваҳй сеюним рӯз дар кӯча мурда меҳобиданд, ва устухонҳои мурдаи Ҳизқиёл дар водӣ буданд. Дар 18 июли соли 2020 вақти таъхири марги рӯҳонӣ ва ҳама боқирагонии ҳаракати фариштаи сеюм оварда шуд. Се сол баъд раванди бедор қардан ва омода сохтани қавми Худо дар рӯзҳои охир ҳамчун алами Ё ва лашкари пурқудрати Ё оғоз ёфт. Фариштае, ки дар 18 июли соли 2020 нозил шуд, ҳақиқате мӯҳркушодӣ намуд, ҷунон ки фариштагон ҳамеша ҳангоми нозил шудан ҷунин мекунанд.

Ҳақиқате, ки ӯ мӯҳркушодӣ намуд, таҷрибаи вақти таваққуф ва ноумедии аввалин буд. Қавми Худо дар рӯзҳои охир он вақт пароканда шуда буданд, ва ҳангоме ки раванди бедор сохтани

онҳо дар таърих фаро мерасид, аз онҳо талаб карда мешуд, ки эътироф ва иқрор намоянд, ки пароканда шуда буданд ва дар вақти таваккуф қарор доштанд. Пас аз он ғариштағони бисёре, ё паёмҳои бисёре, фиристода шуданд, то паёми вақти таваккуфро тақвият бахшанд.

«Наздики анҷоми паёми ғариштаи дувум, ман нури бузургеро аз осмон дидам, ки бар қавми Худо медурахшид. Шуоъҳои ин нур мисли офтоб дурахшон менамуданд. Ва ман овозҳои ғариштагонро шунидам, ки нидо мекарданд: “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред!”»

«Ин нидои нисфи шаб буд, ки мебоист ба паёми ғариштаи дуюм қувват бахшад. Ғариштагон аз осмон фиристода шуданд, то муқаддасони рӯҳафтодаро бедор созанд ва онҳоро барои кори бузурге, ки пеши рӯи онҳо буд, омода гардонанд. Мардони боистеъдодтарин аввалин касоне набуданд, ки ин паёмо қабул карданд. Ғариштагон назди шахсони ғурутану садоқатпеша фиристода шуданд ва онҳоро водор сохтанд, ки ин нидоро баланд кунанд: “Инак, Домод меояд; ба пешвози Ё берун оед!” Онҳое ки ин нидо ба онҳо вогузор шуда буд, шитоб карданд ва бо қудрати Рӯҳулқудс паёмо эълон намуда, бародарони рӯҳафтодаи худро бедор сохтанд. Ин кор бар ҳикмат ва донишмандии одамон устувор набуд, балки бар қудрати Худо; ва муқаддасони Ё, ки ин нидоро шуниданд, натавонистанд ба он муқовимат намоянд. Рӯҳонитаринҳо ин паёмо аввал қабул карданд, ва онҳое ки пештар дар ин кор роҳбарӣ мекарданд, охири касоне буданд, ки онро қабул намуда, ба баланд шудани ин нидо ёрӣ расонданд: “Инак, Домод меояд; ба пешвози Ё берун оед!”»

«Дар ҳар ғӯшаи замин бар паёми ғариштаи дуюм нур дода шуд, ва ин нидо дилҳои ҳазорон нафарро об кард. Он аз шахр ба шахр ва аз деҳа ба деҳа паҳн мегашт, то он даме ки қавми Худои мунтазир қомилан бедор гардиданд. Дар бисёре аз қалисоҳо иҷозат дода нашуд, ки ин паём расонида шавад, ва ғуруҳи зиёде, ки шаҳодати зиндари доштанд, ин қалисоҳои сукутқардаро тарк намуданд. Ба воситаи нидои нимашаб кори азиме ба анҷом расонида шуд. Ин паём дилҳоро меомӯхт ва мӯъминонро водор менамуд, ки барои худ таҷрибаи зинда бичӯянд. Онҳо медонистанд, ки наметавонанд ба яқдигар таъя кунанд».

Early Writings, 238.

Омадани паёми Нидои Нимашаб дар масал муайян месозад, ки қай ду табақаи боқирагон ошкор мекунанд, ки оё рағбан доранд ё не. Оқилон рағбан доранд, аммо ҳоҳилон надоранд. Ин масал ба воситаи кори Самуэл Сноу дар таърихи миллериъ ба иҷро расид, ва дар он кор паёме, ки Сноу пешниҳод намуд, инкишоф ёфт, чунон ки бо мақолаҳои ӯ дар нашрияҳои миллериъии он давра ифода ёфтааст. Сипас, вақте ки ӯ ба маҷлиси хаймавии Эксетер расид, ки аз 12-ум то 17-уми августи соли 1844 идома дошт, даврае низ муаррифӣ мешавад, ки ниҳоят ба он анҷомид, ки ҳозирони маҷлис аз он ҳо баромада, паёмо эълон карданд.

Як «лаҳзаи муайяни замон» вучуд дорад, ки дар он паёми Фарёди Нимашаб қомилан барқарор мегардад, ва дар ҳама лаҳза, бар асоси масал, дари имтиёз барои боқирагон баста мешавад. Пеш аз он «лаҳзаи муайяни замон», «даврае» вучуд дорад, ки дар он ин паём ташаккул меёбад. Аз моҳи июли соли 2023 инҷониб паёми Фарёди Нимашаб дар ҳоли ташаккул ёфтан аст, ва бар ҳилофи иҷрои миллериъ, ин паём пеш аз «басташавии дари

имтиёз» ба саросари ҷаҳон интиқол дода шудааст. Вақте ки дари имтиёз дар поёни маҷлиси Эксетер баста шуд, он гоҳ ин паём ба «ҳар қисми замин» рафт, ва «бар паёми фариштаи дуҷум нур дода шуд, ва он фарёд дилҳои ҳазоронро мулоим гардонд. Он аз шаҳр ба шаҳр, ва аз деҳа ба деҳа рафт, то он даме ки қавми мунтазири Худо қомилан бедор гардиданд.»

Дар таърихи кунунии мо паёме, ки нашри он дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт, акнун дар яксаду бист кишвари ҷаҳон ҳузур дорад, ва мақолаҳое, ки рушди паёми Нидои Нисфи Шабро ифода мекунанд, ба зиёда аз шаст забон дастрас мебошанд; ин мақолаҳоро метавон ё хонд, ё шунид.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо онро ба Ў дод, то ба бандагони Худ чизҳоро нишон диҳад, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд; ва Ў онро ба воситаи фариштаи Худ фиристода, ба бандаи Худ Юҳанно ишоратан маълум кард: Ў ба каломи Худо, ба шаҳодати Исои Масеҳ ва ба ҳамаи он чизҳое ки дид, шаҳодат дод. Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.

Нуре, ки ин паёмро, чунон ки бо мақолаҳо ифода ёфтааст, намоёндагӣ мекунад, тақрибан дар шаш моҳ аз ҷониби ду нафар анҷом дода шудааст.

«Агар касоне ки метавонанд дар — кумак расонанд, ба ҳисси вазифаи худ бедор нагарданд, онҳо кори Худоро ҳангоми шунда шудани фарёди баландии фариштаи сеюм нахоҳанд шинохт. Вақте ки нур берун меравад, то заминро мунаввар созад, ба ҷойи он ки ба ёрии Худованд бархезанд, онҳо хоҳанд хост кори Ўро маҳдуд созанд, то он ба андешаҳои танги онҳо мувофиқ гардад. Бигзор ба шумо бигӯям, ки Худованд дар ин кори охирин ба тарзе амал хоҳад кард, ки бисёр берун аз тартиби маъмулии чизҳост, ва ба роҳе, ки муҳолифи ҳар гуна нақшаи инсонӣ хоҳад буд. Дар миёни мо касоне хоҳанд буд, ки ҳамеша мехоҳанд кори Худоро идора кунанд, ҳатто амр диҳанд, ки чӣ гуна ҳаракатҳо бояд анҷом дода шаванд, ҳангоме ки қор таҳти роҳбарии он фариштае пеш меравад, ки дар паёме, ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, ба фариштаи сеюм ҳамроҳ мегардад. Худо роҳро ва василаҳоро ба қор хоҳад бурд, ки аз онҳо дида хоҳад шуд, ки Ў лаҷомро ба дасти Худ гирифтааст. Қоргарон аз воситаҳои содае, ки Ў барои ба амал овардан ва ба қамол расонидани кори адолати Худ истифода хоҳад бурд, дар ҳайрат хоҳанд монд». Testimonies to Ministers, 300.

Шери қабилани Яҳудо ҳоло қавми айёми охирини Худро ба оятҳои сездаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ овардааст, ва таърихи бо таърихи солҳои 200 то милод то 63 то милод ифодашударо, ҳамчунин Матто боби шонздаҳ ва таърихи боздиди Масеҳ ба Қайсарияи Филиппӣ мекушояд. Ҳам пешгӯиҳо ва ҳам таърихи иҷрои онҳо бо он қисми китоби Дониёл, ки то айёми охир мӯҳр шуда буд, мувофиқат доранд. Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд; бинобар ин, дар айёми охир, андаке пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш, Ваҳйи Исои Масеҳ аз мӯҳр кушода мешавад, ва он Ваҳй ҳамон қисми Дониёлро низ дар бар мегирад, ки ба айёми охир тааллуқ дорад. Вақт барои анҷоми ҷамъомади урдугӯҳи Эксетер фаро расидааст.

Ва ӯ ба ман гуфт: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр накун, зеро ки вақт наздик аст. Ҳар кӣ золим аст, бигзор боз золим бошад; ва ҳар кӣ нопок аст, бигзор боз нопок бошад; ва ҳар кӣ одил аст, бигзор боз одил бошад; ва ҳар кӣ муқаддас аст, бигзор боз муқаддас бошад». Ваҳй 22:10, 11.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Инак, айём меоянд, меғӯяд Парвардигор Худо, ки Ман дар замин гуруснагӣ мефиристам, на гуруснагии нон ва на ташнагии об, балки аз шунидани суханони Худованд; ва онҳо аз баҳр то баҳр, ва аз шимол то шарқ саргардон хоҳанд шуд, барои чустани каломи Худованд ба ин сӯю он сӯ хоҳанд давид, вале онро нахоҳанд ёфт. Дар он рӯз духтарони зебо ва ҷавонон аз ташнагӣ беҳол хоҳанд шуд. Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам меҳӯранд ва меғӯянд: «Худои ту, эй Дон, зинда аст», ва: «Роҳи Беэр-Шобаъ зинда аст», — ҳамонҳо хоҳанд афтод ва дигар ҳаргиз барнахоҳанд хост. Омӯс 8:11–14.